
BOLETIN OFICIAL

DEL

Obispado de Osma.

SUMARIO.

Decreto de la S. R. y U. Inquisición condenando proposiciones contrarias á la fé católica.—Respuestas de la Comisión Pontificia de «Re Biblica» sobre el autor y verdad histórica del cuarto Evangelio.—De la S. C. de OO. y RR. aprobando las Constituciones de las Hermanitas de los Pobres.—Respuesta de la S. C. de Ritos sobre la dirección del canto en el coro.—Aviso de la Secretaria de Estudios del Seminario referente al próximo curso de 1907 1908.—Casos para las conferencias morales de Septiembre.—Bibliografía.

SACRÆ ROMANÆ ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS

DECRETUM

Feria IV, die 3 Iulii 1907

Lamentabili sane exitu aetas nostra freni impatiens in rerum summis rationibus indagandis ita nova non raro sequitur, ut dimissa humani generis quasi hereditate, in errores incidat gravissimos. Qui errores longe erunt perniciosiores, si de disciplinis agitur sacris, si de Sacra Scriptura interpretanda, si de fidei praecipuis mysteriis. Dolendum autem vehementer inveniri etiam inter catholicos non ita paucos scriptores qui, praetergressi fines a patribus ac ab ipsa Sancta Ecclesia sta-

tutos, altioris intelligentiae specie et historicae considerationis nomine, eum dogmatum progresum quaerunt qui, reipsa, eorum corruptela est.

Ne vero huius generis errores, qui quotidie inter fideles sparguntur, in eorum animis radices figant ac fidei sinceritatem corrumpant, placuit SSmo. D. N. Pio divina providentia PP. X ut per hoc Sacrae Romanae et Universalis Inquisitionis officium ii qui inter eos praecipui essent, notarentur et reprobarentur.

Quare, instituto diligentissimo examine, praehabitoque RR. DD. Consultorum voto, Emi. ac Rmi. Dñi. Cardinales, in rebus fidei et morum Inquisitores Generales, propositiones quae sequuntur reprobandas ac proscribendas esse iudicarunt, prouti hoc generali Decreto reprobantur ac proscribuntur:

1. Ecclesiastica lex quae praescribit subiicere praeviae censurae libros Divinas respicientes Sripturas, ad cultores critices aut exegeseos scientificae librorum Veteris et Novi Testamenti non extenditur.

2. Ecclesiae interpretatio Sacrorum Librorum non est quidem spernenda, subiacet tamen accuratiori exegetarum iudicio et correctioni.

3. Ex iudiciis et censuris ecclesiasticis contra liberam et cultiorem exegesim latis colligi potest fidem ab Ecclesia propositam contradicere historiae, et dogmata catholica cum verioribus christianae religionis originibus componi reipsa non posse.

4. Magisterium Ecclesiae ne per dogmaticas quidem definitiones genuinum Sacrarum Scripturarum sensum determinare potest.

5. Quum in deposito fidei veritates tantum revelatae contineantur, nullo sub respectu ad Ecclesiam pertinet iudicium ferre de assertionibus disciplinarum humanarum.

6. In definiendis veritatibus ita collaborant discens et docens Ecclesia, ut docenti Ecclesiae nihil supersit nisi communes discentis opinationes sancire.

7. Ecclesia, cum proscribit errores, nequit a fidelibus exigere ullum internum assensum, quo iudicia a se edita complectantur.

8. Ab omni culpa immunes existimandi sunt qui reprobationes a Sacra Congregatione Indicis aliisque Sacris Romanis Congregationibus latis nihili pendunt.

9. Nimiam simplicitatem aut ignorantiam prae se ferunt qui Deum credunt vere esse Scripturae Sacrae auctorem.

10. Inspiratio librorum Veteris Testamenti in eo constitit quod scriptores israelitae religiosas doctrinas sub peculiari quodam aspectu, gentibus parum noto aut ignoto tradiderunt.

11. Inspiratio divina non ita ad totam Scripturam Sacram extenditur, ut omnes et singulas eius partes ab omni errore praemuniat.

12. Exegeta, si velit utiliter studiis biblicis incumbere, in primis quamlibet praeconceptam opinionem de supernaturalis origine Scripturae Sacrae seponere debet, eamque non aliter interpretari quam cetera documenta mere humana.

13. Parabolas evangelicas ipsimet Evangelistae ac christiani secundae et tertiae generationis artificiose digesserunt, atque ita rationem dederunt exigui fructus praedicationis Christi apud iudaeos.

14. In pluribus narrationibus non tam quae vera sunt Evangelistae retulerunt, quam quae lectoribus, et si falsa, censuerunt magis proficua.

15. Evangelia usque ad definitum constitutumque canonem continuis additionibus et correctionibus aucta fuerunt: in ipsis proinde doctrinae Christi non remansit nisi tenue et incertum vestigium.

16. Narrationes Ioannis non sunt proprie historia sed mystica Evangelii contemplatio; sermones, in eius evangelio contenti, sunt meditationes theologicae circa mysterium salutis historica veritate destitutae.

17. Quartum Evangelium miracula exaggeravit non

tantum ut extraordinaria magis apparerent, sed etiam ut aptiora fierent ad significandum opus et gloriam Verbi Incarnati.

18. Ioannes sibi vindicat quidem rationem testis de Christo; re tamen vera non est nisi eximius testis vitae christianae, seu vitae Christi in Ecclesia, exeunte primo saeculo.

19. Heterodoxi exegetae fidelius expres erunt sensum verum Scripturarum quam exegetae catholici.

20. Revelatio nihil aliud esse potuit quam acquisita ab homine suae ad Deum relationis conscientia.

21. Revelatio, obiectum fidei catholicae constituens, non fuit cum Apostolis completa.

22. Dogmata quae Ecclesia perhibet tamquam revelata, non sunt veritates e coelo delapsae, sed sunt interpretatio quaedam factorum religiosorum quam humana mens laborioso conatu sibi comparavit.

23. Existere potest et re ipsa existit oppositio inter facta quae in Sacra Scriptura narrantur eisque innixa Ecclesiae dogmata; ita ut criticus tanquam falsa rejicere possit facta quae Ecclesia tamquam certissima credit.

24. Reprobandus non est exegeta qui praemissas adstruit, ex quibus sequitur dogmata historice falsa aut dubia esse, dummodo dogmata ipsa directe non neget.

25. Assensus fidei ultimo innititur in congerie probabilitatum.

26. Dogmata fidei retinenda sunt tantummodo iuxta sensum practicum, idest tamquam norma praeceptiva regendi, non vero tamquam norma credenti.

27. Divinitas Iesu Christi ex Evangeliiis non probatur; sed est dogma quod conscientia christiana e notionem Messiae deduxit.

28. Iesus, quoniam ministerium suum exercebat, non in eum finem loquebatur ut doceret se esse Messiam, neque eius miracula eo spectabant ut id demonstraret.

29. Concedere licet Christum quem exhibet historia, multo inferiorem esse Christo qui est objectum fidei.

30. In omnibus textibus evangelicis nomen *Filius Dei* aequivalet tantum nomini *Messias*, minime vero significat Christum esse verum et naturalem Dei Filium.

31. Doctrina de Christo quam tradunt Paulus, Ioannes et Concilia Nicaenum, Ephesinum, Chalcedonense, non est ea quam Iesus docuit, sed quam de Iesu concepit conscientia christiana.

32. Conciliari nequit sensus naturalis textuum evangelicorum cum eo quod nostri theologi docent de conscientia et scientia infallibili Iesu Christi.

33. Evidens est cuique qui praeconceptis non ducitur opinionibus, Iesum aut errorem de proximo messianico adventu fuisse professum, aut maiorem partem ipsius doctrinae in Evangeliiis Synopticis contentae authenticitate carere.

34. Criticus nequit asserere Christo scientiam nullo circumscriptam limite nisi facta hypothesis, quae historice haud concipi potest quaeque sensui morali repugnat, nempe Christum uti hominem habuisse scientiam Dei et nihilominus noluisse notitiam totterum e om-
municare cum discipulis ac posteritate.

35. Christus non semper habuit conscientiam suae dignitatis messianicae.

36. Resurrectio Salvatoris non est proprie factum ordinis historici, sed factum ordinis mere supernaturalis, nec demonstratum nec demonstrabile, quod conscientia christiana sensim ex aliis derivavit.

37. Fides in resurrectionem Christi ab initi o fuit non tam de facto ipso resurrectionis, quam de vita Christi immortalis apud Deum.

38. Doctrina de morte piaculari Christi non est evangelica sed tantum paulina.

39. Opiniones de origine sacramentorum, quibus

Patres Tridentini imbuti erant quaeque in eorum canones dogmaticos proculdubio influxum habuerunt: longe distant ab iis quae nunc penes historicos rei christianae indagatores merito obtinent.

40. Sacramenta ortum habuerunt ex eo quod Apostoli eorumque successores ideam aliquam et intentionem Christi, suadentibus et moventibus circumstantiis et eventibus, interpretati sunt.

41. Sacramenta eo tantum spectant ut in mentem hominis revocent praesentiam Creatoris semper beneficam.

42. Communitas christiana necessitatem baptismi induxit, adoptans illum tamquam ritum necessarium, eique professionis christianae obligationes adnectens.

43. Usus conferendi baptismum infantibus evolutio fuit disciplinaria, quae una ex causis extitit ut sacramentum resolveretur in duo, in baptismum scilicet et poenitentiam.

44. Nihil probat ritum sacramenti confirmationis usurpatum fuisse ab Apostolis: formalis autem distinctio duorum sacramentorum, baptismi scilicet et confirmationis, haud spectat ad historiam christianismi primitivi.

45. Non omnia, quae narrat Paulus de institutione Eucharistiae (I. Cor. XI, 23 25), historice sunt sumenda.

46. Non adfuit in primitiva Ecclesia conceptus de christiano peccatore auctoritate Ecclesiae reconciliato, sed Ecclesia nonnisi admodum lente huiusmodi conceptui assuevit. Imo etiam postquam poenitentia tamquam Ecclesiae institutio agnita fuit, non appellabatur sacramenti nomine, eo quod haberetur uti sacramentum probrosum.

47. Verba Domini: *Accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt* (Io., XX, 22 et 23) minime referuntur ad sacramentum poenitentiae, quidquid Patribus Tridentinis asserere placuit.

48. Iacobus in sua epistola (vv. 14 et 15,) non intendit promulgare aliquod sacramentum Christi, sed commendare pium aliquem morem et si in hoc more forte cernit medium aliquod gratiae, id non accipit eo rigore, quo acceperunt theologi qui notionem et numerum sacramentorum statuerunt.

49. Coena christiana paullatim indolem actionis liturgicae assumente, hi, qui Coenae praesse consueverant, characterem sacerdotalem acquisiverunt.

20. Seniores qui in christianorum coetibus invigilandum fungebantur, instituti sunt ab Apostolis presbyteri aut episcopi ad providendum necessariae crescentium communitatum ordinationi, non proprie ad perpetuandam missionem et potestatem Apostolicam.

51. Matrimonium non potuit evadere sacramentum novae legis nisi serius in Ecclesia; siquidem ut matrimonium pro sacramento haberetur necesse erat ut praecederet plena doctrinae de gratia et sacramentis theologica explicatio.

52. Alienum fuit a mente Christi Ecclesiam constituere veluti societatem super terram per longam saeculorum seriem duraturam; quin imo in mente Christi regnum coeli una cum fine mundi iamiam adventurum erat.

53. Constitutio organica Ecclesiae non est immutabilis; sed societas christiana perpetuae evolutioni aequae ac societas humana est obnoxia.

54. Dogmata, sacramenta, hierarchia, tum quod ad notionem tum quod ad realitatem attinet, non sunt nisi intelligentiae christianae interpretationes evolutionesque quae exiguum germen in Evangelio latens externis incrementis auxerunt perfeceruntque.

55. Simon Petrus ne suspicatus quidem unquam est sibi a Christo demandatum esse primatum in Ecclesia.

56. Ecclesia Romana non ex divinae providentiae ordinatione, sed ex mere politicis conditionibus caput omnium Ecclesiarum effecta est.

57. Ecclesia sese praebet scientiarum naturalium et theologiarum progressibus infensam.

58. Veritas non est immutabilis plusquam ipse homo, quippe quae cum ipso, in ipso et per ipsum evolvitur.

59. Christus determinatum doctrinae corpus omnibus temporibus cunctisque hominibus applicabile non docuit, sed potius inchoavit motum quemdam religiosum diversis temporibus ac locis adaptatum vel adaptandum.

60. Doctrina christiana in suis exordiis fuit iudaica, sed facta est per successivas evolutiones primum paulina, tum ioannica, demum hellenica et universalis.

61. Dicitur potest absque paradoxo nullum Scripturae caput, a primo Genesis ad postremum Apocalypsis, continere doctrinam prorsus identicam illi quam super eadem re tradit Ecclesia, et ideo nullum Scripturae caput habere eundem sensum pro critico ac pro theologo.

62. Praecipui articuli Symboli Apostolici non eandem pro christianis primorum temporum significationem habebant quam habent pro christianis nostri temporis.

63. Ecclesia sese praebet imparem ethicae evangelicae efficaciter tuendae, quia obstinate adhaeret immutabilibus doctrinis quae cum hodiernis progressibus componi nequeunt.

64. Progressus scientiarum postulat ut reformentur conceptus doctrinae christianae de Deo, de Creatione, de Revelatione, de Persona Verbi Incarnati, de Redemptione.

65. Catholicismus hodiernus cum vera scientia componi nequit nisi transformetur in quemdam christianismum non dogmaticum, id est in protestantismum latum et liberalem.

Sequenti vero feria V die 4 eiusdem mensis et anni facta de his omnibus SSmo. D. N. Pio. Pp. X accurata

relatione, Sanctitas Sua Decretum Emorum. Patrum approbavit et confirmavit, ac omnes et singulas supra recensitas propositiones ceu reprobatas ac proscriptas ab omnibus haberi mandavit.—PETRUS PALOMBELLI, S. R. U. I. Notarius.

EX COMMISIONE PONTIFICIA «DE RE BIBLICA»

De auctore et veritate historica quarti Evangelii.

Propositis sequentibus dubiis Commissio Pontificia «de Re Biblica» sequenti modo respondit:

DUBIUM I. Utrum ex constanti, universali ac solemni Ecclesiae traditione iam a saeculo II decurrente prout maxime eruitur: *a)* ex SS. Patrum, scriptorum ecclesiasticorum, imo etiam haereticorum, testimoniis et allusionibus, quae, eum ab Apostolorum discipulis vel primis successoribus derivasse oportuerit, necessario nexu cum ipsa libri origine cohaerent: *b)* ex recepto semper et ubique nomine auctoris quarti Evangelii in canone et catalogis sacrorum Librorum; *c)* ex eorundem Librorum vetustissimis manuscriptis codicibus et in varia idiomata versionibus; *d)* ex publico usu liturgico inde ab Ecclesiae primordiis toto orbe obtinenti; praescindendo ab argumento theologico, tam solido argumento historico demonstratur Ioannem Apostolum et non alium quarti Evangelii auctorem esse agnoscendum, ut rationes a criticis in oppositum adductae hanc traditionem nullatenus infirment?

Resp.—Affirmative.

DUBIUM II. Utrum etiam rationes internae quae eruuntur ex textu quarti Evangelii seiunctim considerato, ex scribentis testimonio et Evangelii ipsius cum I Epistola Ioannis Apostoli manifesta cognatione, censendae sint confirmare traditionem quae eidem Apostolo quartum Evangelium indubitanter attribuit?—Et

utrum difficultates quae ex collatione ipsius Evangelii cum aliis tribus desumuntur, habita prae oculis diversitate temporis, scopi et auditorum pro quibus vel contra quos auctor scripsit, solvi rationabiliter possint prout SS. Patres et exegetae catholici passim praestiterunt?

Resp.—Affirmative ad utramque partem.

DUBIUM III. Utrum, non obstante praxi quae a primis temporibus in universa Ecclesia constantissime viguit, arguendi ex quarto Evangelio tamquam ex documento proprie historico, considerata nihilominus indole peculiari ejusdem Evangelii et intentione auctoris manifesta illustrandi et vindicandi Christi divinitatem ex ipsis factis et sermonibus Domini, dici possit facta narrata in quarto Evangelio esse totaliter vel ex parte conficta ad hoc ut sint allegoriae vel symbola doctrinalia, sermones vero Domini non proprie et vere esse ipsius Domini sermones, sed compositiones theologicas scriptoris, licet in ore Domini positas?

Resp.—Negative.

Die autem 29 Maii ann. 1907. in Audientia ambobus Rmis. Consultoribus ab Actis benigne concessa, Sanctissimus praedicta Responsa rata habuit ac publico iuris fieri mandavit.

FULGRANUS VIGOUROUX, P. S. S.,
LAURENTIUS JANSSENS, O. S. B.,
Consultores ab Actis.

E. SACRA CONGREGATIONE EPISCOPORUM ET REGULARIUM

Constitutiones Parvularum Sororum Pauperum definitive approbantur

SSmus. Dnus. Noster Pius PP. X. in audientia habita ab infrascripto Cardinali Sacrae Congregationi Episcoporum et Regularium Praefecto die 5 Maii 1907 approbationem datam a. f. m. Leone PP. XIII die 9 Julii 1886 Constitutionibus Parvularum Sororum Pau-

perum, quibusdam immutatis propter felicem Instituti in toto orbe diffusionem, confirmare dignatus est, ac praesentis decreti tenore definitive confirmat et approbat sicut in hoc volumine lingua gallica exarato iacent, quarum exemplar authenticum in Archivo eiusdem Sacrae Congregationis asservatur: salva Ordinariorum iurisdictione ad normam Sacrorum Canonum et Apostolicarum Constitutionum.

Datum Romae ex Secretaria memoratae Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium die 6 Maji 1907.

Dominicus Card. Ferrata, *Praef.*

L. † S.

Philippus Giustini, *Secretarius.*

SAGRADA CONGREGACIÓN DE RITOS

LA DIRECCIÓN DEL CANTO Y MODO DE REZAR **intra chorum**
PERTENECE, NO AL DEÁN, SINÓ AL CHANTRE

(*Barcinon. 3 Maii 1907.*)

Hodiernus Praeceptor Ecclesiae Cathedralis Barcinonensis in Hispania, a Sacrorum Rituum Congregatione solutionem sequentis dubii humillime postulavit, mimirum:

Articulus 13 Ordinationum huius Ecclesiae et Chori sic se habet: *Presidirá el coro el señor Obispo: en ausencia de éste el Deán por ocupar la primera silla post Pontificalem y en su defecto el que se halle más preeminente; salvas siempre las facultades del Chantre nempe Praeceptoris) en lo relativo al canto y buen orden de las procesiones.*

Nunc vero, quoad facultates has Praeceptoris, sunt aliqui qui dicunt moderationem seu directionem cantus et modi recitandi in choro tam in Missa quam in Officio, non esse munus Praeceptoris, sed Decani. Alii autem stricto sensu interpretantur praefatum articulum

13, propugnant directionem cantus esse munus Prae-centoris non autem Decani.

Quaeritur igitur:

An directio cantus et modi recitandi intra chorum, sit Prae-centoris an Decani?

Haec sacra Ritum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisita etiam informatione Emi et Rvmi. Domini Cardinalis Episcopi Barcinonensis, auditoque Commissionis Liturgicae suffragio, praepositae quaestioni ita respondendum censuit: *Est Prae-centoris.*

Atque ita rescripsit, die 3 Martii 1907.

S. Card. CRETONI, S. R. C. *Praefectus.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen, *Secretarius.*

SEMINARIO CONCILIAR DE OSMA

Secretaría.

Desde el día 15 de Septiembre hasta el 21 del mismo inclusive estará abierta en esta Secretaría la matrícula para el curso próximo de 1907-1908. El 19 y 20 tendrán lugar los exámenes extraordinarios conforme á las disposiciones que han regido en años anteriores.

Los alumnos que se matriculen en clase de internos habrán de pernoctar en el Seminario el día 21 y los externos estarán en esta Villa el día 22 para asistir á los Ejercicios espirituales que empezarán dicho día á la hora que se designe.

Segun disposición de años anteriores habrán de asistir á los referidos ejercicios todos los que, habiendo terminado sus estudios, hayan de pretender ordenes dentro del mencionado curso.

La apertura del mismo tendrá lugar el día 1.º de Octubre á la hora que previamente se señale.

Los Sres. Curas párrocos y ecónomos se servirán dar conocimiento de las precedentes disposiciones á.

todos aquellos á quienes pudieran interesar.—Burgo de Osma 12 de Agosto de 1907.—El Secretario de Estudios, *Dr. Manuel Gutierrez*.

AGENDA IN COLLA IONE 11.ª DIE 5.ª SEPTEMBRIS ANNI 1907

QUAESTIO MORALIS

Excommunicationes speciali modo R. P. reservatae juxta Const. Pianam quot et quatenam et quare ita appellantur? Quae his addendae? Quot simpliciter R. P. reservatae,? Quatenam vero et quot *Episcopis* seu Ordinariis reservatae? Quot et quatenam *nemini* et quare sic nominantur?

CASUS

Fabia accedit ad Cajum, cum quo recenter peccavit, sacerdotalem confessionem apud ipsum peragendi gratia: ille non audet eam repellere nec audet absolvere; non possum, ait, te absolvere ab hoc peccato, non habeo jurisdictionem, eas necesse est ad alium. Attamen valde perturbatus absolvit eam ab aliis peccatis; cujus vero sincere poenitens manifestat suo confessario, qui anxius dubitat an excommunicationem incurrerit. Alias, in peccatum grave contra sextum cum Anna infelici casu lapsus est; haec autem, aliqua infirmitate detenta, alium confessarium adire nequit, quare tristis ac moerens enixe Cajum rogat ut suam confessionem excipiat. Hic anceps primum haeret, tandem misericordia motus et opitulari volens miserae mulieri, quae secus diu confessario carebit, Annam in confessione audit et absolvit, ratus prohibitionem Ecclesiae in hoc arduo casu non urgere. Quid ergo dicendum in casu quoad utrumque membrum? Quid Const. Apostolicae Sedis sub num. 10 circa hoc et quomodo intelligenda?

Quid praescribit Rubrica in Titulo octavo circa Introitum, Kirie eleyson et Gloria in Excelsis? Quando mittitur Introitus et Gloria in Excelsis?

AGENDA IN COLLATIONE 12.^a DIE 19 SEPTEMBRIS

QUAESTIO MORALIS

Suspensio quid, in quo ab aliis censuris differt, et an sit semper censura? Quotuplex est et quomodo interpretanda? An ferri possit suspensio partialis pro sola culpa veniali? Quomodo tollatur suspensio et an sacerdos simpliciter approbatus absolvere possit suspensum a censura in articulo mortis, deficiente superiore?

CASUS

Sixtus excipiens confessionem Berthae, cum qua inter solatia tactus, licet non graviter turpes, exercuerat, eam ob interiorem animi voluptatem in iis excipiendis lethaliter peccasse cognoscit, et nihilominus eam absolvit. Similiter se gerit cum amico, cum quo inhonestos sermones habuerat, et una simul data mutua sollicitatione ad malam feminam invissendam accesserat. Tandem absolvit Dariam sui complicem in returpi, quae diurno, licet non periculoso morbo laborabat, nec adveniente paschali tempore et hortantibus consanguineis, ut sacro convivio reficeretur, communionem poterat omittere. Nullus alius sacerdos praesto erat nec brevi alium venturum spes habebatur: huc accedebat, quod ideo etiam ab ejus confessione excipienda Sixtus abstinere non poterat, ne forte Dariae maritus in suspicionem de uxoris adulterio cum Sixto ipso confirmaretur: quinimo, altera vice enixe rogatus eandem Dariam absolvit, quia improvise morbo correpta videbatur, cum tamen media confessione cognitum sit, sese deliquitum, et interim antequam absolveretur, alius sacerdos forte advenerit. Ex his quaeritur: Quid et

quale sit peccatum turpe? quo sensu intelligenda complicitas in hoc peccato et inter quas personas? Utrum et quae exceptio circa absolutionem complicitis praebendam in Constit. Apostolicae Sedis et Benedicti 14 assignetur? Quid judicandum de agendi ratione Sixti quoad singula prout in casu patent?

QUAESTIO LITURGICA.

Quot orationes dicendae in semiduplicibus, Dominicis aliisque, quae ritu semiduplici celebrantur? An in his diebus possint dici plures orationes ad libitum celebrantis?

BIBLIOGRAFIA.

¡Escándalo, Escándalo! segunda edición, con autorización eclesiástica.—No solamente con la autorización del Prelado diocesano, sino con el aplauso y bendición de muchísimos otros señores Obispos de la Península y aún del extranjero, acaba de salir á la luz pública la segunda edición de ese afortunado opúsculo, cuya primera edición se desparramó por toda España en menos de dos meses.

¡Escándalo, Escándalo! trae en verdad cosas duras y no poco amargas para ciertos paladares católicos; pero no por amargas y duras dejan de ser muy ciertas, y la valentía y noble franqueza con que van expuestas, hacen extraordinariamente agradable y provechosa la lectura. Pocos serán los que empezando á leer ese librito puedan soltarlo de la mano hasta terminado:

Auguramos para la segunda edición tan rápida salida como la que logró la primera, y creemos que ha de producir grandes bienes.

Sale notablemente aumentada con algunos capítulos interesantísimos, y según leemos en *El Iris de Paz* lleva también un apéndice especial adaptado á Méjico, para los cuantiosos pedidos que se hacen del folleto en la mencionada República.

El opúsculo merece todo nuestro cariño y lo recomendamos

eficazmente á nuestros lectores y amigos como obrita de lectura y de utilísima propaganda.

Precios de la segunda edición: Para España: El ejemplar, 25 céntimos, en cada diez ejemplares se regalan dos, en cada cien id. id., veinticinco, en cada quinientos id. id., ciento cincuenta.

De estas bonificaciones habrá que descontar el coste de los portes y certificado, si estos no se abonan por separado.

Para Méjico. Un ejemplar 15 centavos, en cada diez ejemplares se regalan dos, en cada cien id. id., veinticinco, en cada quinientos id. id., ciento cincuenta.

En estos precios para Méjico van incluidos los gastos de por e.

No se sirven pedidos que no vengan acompañados del importe.

Píase al administrador de *El Iris de Paz*, calle del Buen Suceso, 18 —Madrid, y en las principales librerías católicas de Madrid y de provincias.

OBRA NUEVA

Á LOS PADRES DE FAMILIA

DESDE : LA : CUNA HASTA : LA : ESCUELA

**La madre en el hogar educando cristianamente
á sus hijos.**

por el R. P. Pedro Aguilera, S. J.

Forma un elegante tomito de 220 páginas, tamaño 8 1/2 por 14, adornado con hermosa lámina y artística cubierta en colores su lectura es agradable é instructiva, utilísima á las madres. Libro muy propio para regalo.

Se vende en las principales librerías á los precios de 1 pta. en rústica, 1'50 en tela y plancha dorada y 15 encuadernado en rica piel color y estuche, propio para regalos, y en la Casa editora: D. Miguel Casals, *Librería y Tipografía Católica*, Pino, 5, Barcelona, Apartado 231.